అమ్మమ్మ

అన్నపూర్ణ అమ్మమ్మ నెరుగదు. ఆవిడ డెబ్బయిరెండేళ్ళు బతికి, అన్నపూర్ణ ఆరేడేళ్ళపిల్ల అయివుండగా పోయింది. ఆవిడ చచ్చినప్పుడందరూ ఆశ్చర్యంగా చెప్పుకున్నారు. యోగులకు వచ్చే చావన్నారు. ఆవిడకు జబ్బు చెయ్యలేదు. మంచాన్నపడి తీసుకోలేదు. ఒకనాడు మధ్యాహ్నం భోజనాలయాక, "నేను పడుకుంటున్నాను, పలకరించకండర్రా" అని పీట తలకింద పెట్టుకుని వసారాలో పడుకుంది. మళ్ళా లేవలేదు. సూర్యాస్తమయం లోపల దహనం కూడా అయిపోయింది.

అన్నపూర్ణకు అమ్మమ్మ కన్న అమ్మమ్మే ఎక్కువ ముసలిదిగా కనబడేది. అమ్మమ్మకు ఒక్క పన్నూ ఊడలేదు. చత్వారం వచ్చి పోయిందట. సూదిలో దారం ఎక్కించేది. ఒక్క చెవుడు మాత్రం ఉండేది. కాని ఎవరన్నా అరిస్తే మండిపడేది. మెల్లగా మాట్లాడితే తెలుసుకునేది. అమ్మమ్మకు కళ్ళు కనపడవు. పళ్లు చాలా భాగం ఊడిపోయినై. శుక్లాలు తీసి కళ్ళజోడు పెట్టినాక అమ్మమ్మక్కూడ కళ్ళు వచ్చినై. కాని తరవాత కొద్దిరోజులకే పక్షవాతం వచ్చి మంచానపడి తీసుకున్నది.

ఒకనాడు అమ్మ సందుకాపెట్టెలో వస్తువులేవో సద్దుతుంటే అందులో ఒక ఫొటో కనిపించింది. ఆ ఫొటోలో అమ్మమ్మ అమ్మమ్మను ఒళ్ళో పెట్టుకుని కూచుని ఉంది. ఆ ఫొటోకేసి కాస్సేపు చూసి తనలోతాను నవ్వుకుంటూ "ఆరోజుల్లో ఏంవి నగలు పెట్టుకునేవాళ్ళో!" అన్నది అమ్మ.

"ఏంవమ్మా నన్ను కూడా చూడనియ్యవూ?" అంటూ అన్నపూర్ణ అమ్మచేతిలో నుంచి ఫొటో తీసుకుంది. అమ్మ చెబితే నమ్మాలిసిందేగాని, ఆ ఫొటోలో అమ్మమ్మ గుర్తుపట్టేట్టులేదు. ముక్కుకు పుడకలూ, బులాకీ, చెవులకు దుద్దులూ, పుడకలూ, మెళ్ళోకంటే, నానుపట్టెడా, జిగినీ గొలుసూ, నడుముకు మువ్వల వడ్డాణమూ, చేతులకు మురుగులూ, దండకడియాలూ, కాళ్ళకు అందెలూ, కడియాలూ, మట్టెలూ ఉన్నై.

"ఈ ఫొటో తీసినప్పుడు అమ్మమ్మ కెన్నేళ్ళుంటాయమ్మా?" అని అడిగింది అన్నపూర్ణ.

"పద్దెనిమిదో, పందొమ్మిదో ఉండవూ? అమ్మమ్మకి అయిదోఏడు" అన్నది అమ్మ.

అదీ నమ్మశక్యంగాలేదు. అమ్మమ్మ నలభైఏళ్ళదానిలాగా కనబడింది అన్నపూర్ణ

కళ్ళకి. అమ్మమ్మ ఒళ్ళో కూచునే పిల్లలాగాలేదు. తనలాగే ఏపదేళ్ళదో అనిపిస్తున్నది. తను ఇప్పుడు అమ్మ ఒళ్ళో కూచుని ఫొటో తీయించుకుంటే ఏమన్నా బాగుంటుందీ?

అన్నపూర్ణ ఆ ఫొటోను తీసుకుపోయి నాన్నకు చూపించింది.

"ఎక్కడ దొరికిందే ఇదీ? ఈ మధ్య కనిపించకపోతే పోయిందనుకున్నా" అన్నాడు నాన్న.

ఇంతలో రాములన్నయ్య వచ్చాడు. "ఏఁవిటి నాన్నా అదీ?" అంటూ ఫొటో తీసుకున్నాడు. కాస్సేపు దానికేసిచూసి, "అమ్మమ్మా, అమ్మమ్మాకాదూ?" అన్నాడు.

"అవునన్నయ్యా, అమ్మ చెప్పింది. ఈ ఫొటో తీసి ఎన్నేళ్ళయిందంటావ్?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"అమ్మమ్మకి అయిదేళ్ళని కాబోలు చెప్పింది. అంటే 1898లో తీశారన్న మాట. తస్సాదియ్య. అప్పటి ఫొటోగ్రాఫర్లే నయం. హైపో చక్కగా కడిగేవాళ్ళు. పీ.ఓ.పీ. పేపరయినా ఫొటో చూడు చెక్కు చెదరకుండా ఎట్టా ఉందో?" అన్నాడు అన్నయ్య.

"ఇదిగో పురుగు తినేస్తున్నది" అంటూ అన్నపూర్ణ ఒక మూల తినేసినభాగం చూపించింది.

"అది ఫొటోగ్రాఫర్ తప్పుకాదు. మన తప్పు. దీన్ని రీకాపీ చేయించి ఎన్‌లార్జి చేయిద్దాం. ఇట్లా ఇచ్చెయ్యి" అన్నాడు రాములన్నయ్య. అంతే. ఆ తరవాత ఆ ఫొటో మళ్ళీ ఎవరికీ కనిపించలేదు.

❁ ❁ ❁ ❁ ❁

అమ్మమ్మ పేరే పెట్టారు అన్నపూర్ణకు. అందుచేతనో, మరెందుకోగాని అమ్మమ్మను గురించి ఎవరేం చెప్పుకుంటున్నా అన్నపూర్ణ శ్రద్ధగా విని జ్ఞాపకం పెట్టుకునేది.

ఒకసారి అమ్మ అమ్మమ్మని నిలదీసి అడిగిందట..... "ఏఁ అమ్మమ్మా? నీ ఉద్దేశం దేవుడున్నాడనా, లేడనా?" అని అమ్మ అడిగితే "అందరూ ఉన్నాడనే అంటున్నారుగాదుటే! నేను మాత్రం చూచానూ?" అన్నదట. "అయితే నువు ఏడాది కొకసారన్నా గుడికి పోవేఁ?" అని అమ్మ అడిగిందట. "నాకు తీరికేదే" అన్నదట అమ్మమ్మ.

అయితే అమ్మమ్మకు మటుకు దేవుడంటే చాలా భక్తి. ఏవోస్తోత్రాలు చదివేది; ఏవేవో పూజలు చేసేది; పురాణాలు వినబోయేది; తరచు గుడికివెళ్ళేది. అమ్మమ్మకు లేని దైవభక్తి అమ్మమ్మకెట్లా వచ్చిందని అన్నపూర్ణ ఆశ్చర్యపడేది. అమ్మమ్మ మిన్ను విరిగి మీదపడినా చలించకుండా రాయల్లే ఉండేది. అమ్మమ్మకు ఎప్పుడూ దేని గురించో ఆందోళనే.

అమ్మ మరోరకం. పూజలూ, స్తోత్రాలూ, గుడి ప్రదక్షిణాలు లేవుగాని అమ్మకు దేవుడంటే నమ్మకం ఉంది. భయం కూడా ఉంది. ఒకసారి రాములన్నయ్యకు జబ్బుచేస్తే వైద్యం చేయించారు. వైద్యం దారి వైద్యానిదీ జబ్బుదారి జబ్బుదీ అయింది. "ఏమండీ ఏడుకొండలవాడికి మీదుకట్టనా?" అని అడిగింది అమ్మ నాన్నని.

"ఏమో, నీకు తృప్తి కలిగేట్టయితే కట్టు..... దేవుడు లంచాలకు పాల్పడతాడను కోవడం నాకంత ఇష్టంలేదు" అన్నాడు నాన్న.

జబ్బులోకూడా రాములన్నయ్య 'దేవుడూ లేడు, గీముడూ లేడు' అన్నాడు. అమ్మ అంకిళ్ళు నొక్కుకుని, 'నువ్వూరుకోరా, నీకు పుణ్యం ఉంటుందీ' అన్నది.

తరువాత రాములన్నయ్యకు నయమయింది. అందరూ కలిసి తిరపతి వెళ్ళనూ వెళ్ళారు. తిరపతినుంచి తిరిగివచ్చిన తరవాత వెంకటేశ్వర సమారాధన చేస్తూ బంధువులందర్నీ పిలిచారు. అమ్మమ్మ వచ్చింది కాని ఆమ్మమ్మ రాలేదు.

"ఆవిడెందుకు వస్తుందీ ఆవిడకు ఏ పోలేరమ్మ జాతరంటేనో ఇష్టంగాని ఆపద మొక్కులవాడంటే సరిపడదులే" అని అమ్మమ్మ చెప్పింది.

ఆమ్మమ్మకు గ్రామదేవతల్లో నమ్మకం ఉందని విని అన్నపూర్ణ ఆశ్చర్యపోయింది. ఈ మాట వినగానే ఆమ్మమ్మమీద అన్నపూర్ణకి కొద్దిగా గౌరవం తగ్గింది. అవకాశం దొరికినప్పుడు ఆమ్మమ్మని అడిగిందికూడా 'ఏఁ, ఆమ్మమ్మా నీకు అంకాలమ్మా, పోలేరమ్మా అంటే ఇష్టమటగా?' అంటే ఆవిడ నవ్వుతూ, 'వాళ్ళు ఊళ్ళో ఎప్పుడూ ఉండే వాళ్ళేగాదుటే? అభిమానం ఉండదూ?' అన్నది.

ఆమ్మమ్మంటే నాన్నకూడా గౌరవమే.

"దేవుడిలో నమ్మకం ఉన్న వాళ్ళంతా దేవుడున్నాడన్నట్టుగా ప్రవర్తిస్తున్నారూ? చాటుగా ఎన్ని వెధవపనులు చెయ్యటంలేదు? దేవుడు చూస్తాడన్న భయం ఉంటే అట్లా చెయ్యగలరా? ఆ ముసలావిడ దేవుడి పేరు జపం చెయ్యకపోతే ఏఁ, దేవుడున్నాడన్నట్టే నడుచుకునేది. అదే కావలసింది"........... అనేవాడు నాన్న.

"ఆమ్మమ్మ నిజమైన భౌతికవాది. ఆవిడకి అవకాశం దొరికితే నామాదిరిగానే ఫిజిక్సు చదివి, రిసర్చిచేసి డాక్టరేట్ కూడా సంపాదించి ఉండేది. అటువంటి మనిషికి దేవుడిలో నమ్మకం ఉండటానికి వీల్లేదు" అనేవాడు రాములన్నయ్య.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

రాములన్నయ్యకు గొప్ప శాస్త్రవేత్త కావాలనీ! ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు "మా సైంటిస్టులు ఇది ఒప్పుకోరు. అది ఒప్పుకోరు" అంటుంటాడు. ఏవేవో పుస్తకాలు తెచ్చి

చదువుతూ ఉంటాడు! అందులో ఏవైనా బొమ్మలుంటే అన్నపూర్ణకు చూపించి వాటిని గురించి చెబుతూ ఉంటాడు. అన్నపూర్ణకు అవన్నీ అర్థంకావు.

ఒకసారి రాములన్నయ్య ఒక పుస్తకం తెప్పించి అందులో చంద్రుడి బొమ్మా, ఇంకేవేవో బొమ్మలూ చూపించాడు. అందులో ఒక బొమ్మ దీపావళికి వెలిగించే విష్ణుచక్రమల్లే ఉంది. అయితే గుండ్రంగాలేదు; కోలగా ఉంది. అదేమిటంటే అదొక బ్రహ్మాండమన్నాడు. ఇంకో బొమ్మ చూపించి అది అండాండమనీ, మరో బొమ్మ చూపించి పిండాండమనీ అన్నయ్య చెప్పాడు.

"మరీ నువ్వు దేవుడు లేడంటావుగా, ఇవన్నీ ఎవరు చేశారు?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"వీటిని ఒకరుచేస్తారా? వాటంత అవే జరుగుతై. ప్రకృతి నియమం. సూర్యుడి చుట్టూ భూమి తిరుగుతున్నది. ఎవరూ దాన్ని తిప్పక్కర్లేదు. తిరిగేభూమిని ఆపటానికి ఏ భగవంతుడున్నా రావాలి. విత్తులోంచి చెట్టు పుడుతుంది. ప్రకృతి నియమం" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

"ఒకవేళ పుట్టకపోతే? అప్పుడు నువ్వూ నేనూ పాతిపెట్టిన మామిడి టెంక మొలవలేదు. జ్ఞాపకం ఉందా?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"దానికింకేదో ప్రకృతినియమం అడ్డుపడి ఉండాలి" అన్నాడు రాములన్నయ్య గంభీరంగా.

"ఈ నియమాలన్నీ దేవుడే చేస్తున్నాడేమో?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"అదే పొరపాటు. దేవుడంటే మనిషి మాదిరిగానే ఉంటాడనీ, ఉంటే ఇంకో రెండు చేతులుంటాయనీ మనవాళ్ళ ఉద్దేశం. మనకుండే బుద్ధులే దేవుడికీ ఉంటాయని మనం అనుకుంటాం. అయితే నీకొక సంగతి తెలుసా? ఒకప్పుడు భూమి మీద మనుషులే లేరు. ఇంకా అంతకుముందు చెట్లూ, చేమలూకూడా లేవు. ఇవాళ సూర్యుడిలో నిప్పు తప్ప ఇంకేమీలేదు. ఒకప్పుడు భూమి మీద కూడా అంతే. అసలు మనుషులే లేకమునుపు మనిషిలాంటి దేవుడుండేవాడని ఎట్లా అనుకోవటం?" అన్నాడు అన్నయ్య.

అన్నపూర్ణకు ఇదంతా రాములన్నయ్య కల్పనే అనిపించింది. కాని మనిషి లేనప్పుడుండిన జంతువులను గురించి అన్నపూర్ణ అన్నయ్యచేత చాలా విషయాలు చెప్పించుకుని విన్నది. ఒకప్పుడు ప్రపంచంలో పెద్ద పెద్ద రథాలంతేసి బల్లులుండేవిట. అవి పొడుగాటి తోకలు ఝాడిస్తూ రొచ్చులో గెంతుతూ ఆడుతూ ఉంటే భూకంపం వచ్చినట్టుగా ఉండేదిట. ఈ బల్లుల బొమ్మలు కూడా రాములన్నయ్య తరవాత తెచ్చి చూపించాడు. ఉక్క కూడా లక్ష్యపెట్టకుండా అన్నపూర్ణ ఇంట్లో దీపం ముందరకూచుని ఆ బొమ్మలన్నీ చూచింది.

"ఏఁవే, నువు దీపం ఆర్పి బయటకు వచ్చి పడుకుంటావా? నన్ను బయట తాళం వేసుకుని వెళ్ళమంటావా?" అని అడిగింది అమ్మ. నడివేసవికాలం. అందరూ ఆరుబయట పడుకుంటున్నారు. అన్నపూర్ణ బలవంతాన పుస్తకం మూసి దీపం ఆర్పేసి బయటికివచ్చి రాములన్నయ్య మంచంపక్కనే తన మంచం మీద పడుకున్నది.

రాములన్నయ్య మేలుకునే ఉన్నాడు. వెల్లకిలాపడుకుని నక్షత్రాలకేసి చూస్తున్నాడు.

"ఆ రోజుల్లో సినిమాలుంటే బలే బాగుండేదికాదూ?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"ఏరోజుల్లో?" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

"ఆ పెద్ద పెద్ద బల్లులున్న రోజుల్లో. వాటిని ఎవరన్నా సినిమాతీస్తే మనం చక్కగా వాటిని చూచి ఉండేవాళ్ళం" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"అప్పటికి మనుషులేలేరు. కామెరాలు లేవు. ఫిల్ములేదు, అందాకా ఎందుకు? అమ్మమ్మా వాళ్ళనాన్నా సినిమా చూచి ఉండరు" అన్నాడు రాములన్నయ్య. అతను కాస్సేపుండి, "ఆ కనబడే నక్షత్రాలమధ్య మన భూమి వంటిది ఉండి, అందులో మనుషులున్నారనుకో, వాళ్ళు భూమికేసి టెలిస్కోపులతో చూస్తే భూమి మీద ఆ బల్లులు కదులుతూ కనపడవచ్చు" అన్నాడు.

అన్నపూర్ణ అర్థం చేసుకున్నది. ఆ నక్షత్రాలనుంచి కాంతి మనదాకా రావటానికి ఒక్కోసారి కోట్లకొద్దీ సంవత్సరాలు పడుతుందిట. అంత దూరం నుంచి టెలిస్కోపులతో ఈ భూమి మీద జరిగేది చూడటం అసంభవం. ఆ సంగతి రాములన్నయ్యకు తెలుసు. అయినా అన్నపూర్ణను తృప్తిచెయ్యటానికి అతను అట్లా చెప్పాడు. జనసామాన్యం కోసం శాస్త్ర విషయాలు రాసేవారి లక్షణాలు రాములన్నయ్యలో కొన్ని లేకపోలేదు.

"ఏ నక్షత్రంలోనుంచన్నా చూస్తే అమ్మమ్మ చిన్నపిల్లగా ఇప్పుడు కనిపిస్తుందా?" అని అడిగింది అన్నపూర్ణ.

"ఓ!" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

అన్నపూర్ణ కళ్ళుమూసుకుని కాస్సేపట్లో నిద్రపోయింది. ఆమెకు కలలో పెద్ద పెద్ద బల్లులు గెంతుతూ కనిపించాయి. అందులో ఒక బల్లి మెడచాచుకుని అన్నపూర్ణ వేపు వచ్చింది. దగ్గిరగా చూస్తే దాని ముఖం అమ్మమ్మ ముఖంలాగే ఉంది.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

అన్నపూర్ణ స్కూలు ఫైనల్ పరీక్షల బరువు దించేసుకున్నది. ఈ పరీక్షలో పాసయినా, తప్పినా ఇక మరి చదువు లేదు. అప్పుడే ఆమె జీవితంలో ఒక యుగం అయిపోయి ఇంకో యుగం ప్రారంభం కాబోతున్నది. పెద్దవాళ్ళు సంబంధాలు చూస్తున్నారు.

అన్నపూర్ణకు సంబంధం చూడాలంటే ఆట్టేదూరం పోనవసరంలేదు. బంధువుల బలగం చాలా ఉంది. అన్నపూర్ణకు ఈడయినవాళ్ళు ముగ్గురు, నలుగురున్నారు. వాళ్ళలో ఎవరూ అనేది తేల్చుకుంటే మూడు మూళ్ళూ క్షణంలో పడిపోతై. వాళ్ళు కూడా నలుగురూ నాలుగు రకాలు. ఒకడికి చదువూ, తెలివీ ఉన్నాయి. ఒకడు అన్నపూర్ణకు ఈడూజోడుగా ఉంటాడు. ఒకడికి కాస్త మంచి ఆస్తి ఉంది. ఏ ఒకర్ని చేసుకున్నా మిగిలినవాళ్ళు కాస్త గునుస్తారు. ఎందుకంటే అన్నపూర్ణ చక్కనిపిల్ల. ఇంత బలగంలోనూ కనుముక్కు తీరు పిల్లలు ఏ ఇద్దరు ముగ్గురో మాత్రమే ఉన్నారు. ఎవరూ నొచ్చుకోకుండా ఏదో ఒక సంబంధం నిశ్చయించటానికి చర్చలు సాగుతున్నై.

రాములన్నయ్యకు ఈ సంబంధాలలో ఒకటీ నచ్చలేదు. నిజానికి అన్నపూర్ణకు కూడా ఏ సంబంధమూ నచ్చలేదు. కాని సంబంధం విషయంలో తల్లిదండ్రులు చెప్పినట్టు రాజీపడదామనుకుంది. కాని రాములన్నయ్య తన అభిప్రాయం చెప్పిన మీదట అన్నపూర్ణకి కూడా ఈ సంబంధాలను తోసెయ్యాలనిపించింది.

అందరూ భోంచేస్తున్న సమయంలో నాన్న రాములన్నయ్యతో, "ఏంరా? అమ్మడికి ఎవరిని చేస్తే బాగుంటుందంటావు? సీతాపతి మంచి ఉద్యోగంలో ఉన్నాడు. సుబ్బారావుకు ఆస్తి ఉంది. లక్ష్మీకాంతం చూట్టానికి బాగుంటాడు" అన్నాడు.

రాములన్నయ్య వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. అతను కాస్సేపుండి మాట్లాడటం మొదలుపెడితే అన్నపూర్ణ ఇంకేదో విషయం మాట్లాడుతున్నాడనుకుంది.

"పూర్వం కోతులు అడివిచెట్లమీదే ఉండేవి. నేలమీదికి దిగివచ్చేవికావు. అవి ఉండే చెట్లచుట్టూ రింగులాగా చెట్టుకొట్టేస్తే వాటిపని ఖైదులో ఉన్నట్టయిపోయేది. మన సంగతి అట్లాగే ఉంది. ఇంత ప్రపంచం ఉంది. రైళ్ళూ రేడియోలూ ఉన్నై. ఉద్యోగాలకోసం జనం వేలకొద్దీ మైళ్ళు పోతున్నారు. మనం అమ్మడికి మొగుణ్ణి వెతకాలంటే మన మురికిగుంటలోనే వెతకాలి!" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

"అయితే ఇంకేం, నువు మంచి సంబంధం తీసుకురా" అన్నాడు నాన్న.

"నాకోసం వస్తాడే సుదర్శనం? వాడికిచ్చి చెయ్యండి" అన్నాడు అన్నయ్య.

"వాళ్ళు మన శాఖకాదే?" అన్నాడు నాన్న.

"ఏం శాఖో, ఏట్లో శాఖ. మా సైంటిస్టులకు ఈశాఖల్లో నమ్మకం లేదు. ఒకప్పుడు మన పూర్వీకులు చెట్లమీద ఉండేవాళ్ళు. ఇంకా అంతకుపూర్వం మడుగుల్లో ఉండేవాళ్ళు. ఇంకాపూర్వం నీళ్ళల్లో ఉండేవాళ్ళు. మనం ఏశాఖ?" అన్నాడు రాములన్నయ్య ఉపన్యసించేవాడల్లే.

ఆ ప్రస్తావన అక్కడితో ముగిసింది.

ఆ సాయంకాలం అన్నపూర్ణ, వసారాలోకూచుని జడవేసుకుంటుండగా ఒక ముసలివాడు వచ్చాడు. మోకాళ్ళదాకా ఒక కొల్లాయిగుడ్డ కట్టుకున్నాడు. మీద ఇంకో కొల్లాయిగుడ్డ వేసుకున్నాడు. చంకలో ఏదో మూట ఉన్నది. పుస్తకంలో చూచిన జవాను మనిషికిమల్లే కనిపించాడు అన్నపూర్ణకు.

"మహాలక్ష్మి ఉందిటర్రా?" అన్నాడాయన అన్నపూర్ణకేసి చూడకుండా దిక్కులు చూస్తూ.

"అమ్మా" అని కేకవేసింది అన్నపూర్ణ. అమ్మ లోపల్నించి వచ్చి "నువ్వా, తాతయ్యా? రా రా, ఎప్పుడు రావటం!" అంటూ ఆయన్ని పరామర్శించింది.

ఆయన అమ్మమ్మ ఆఖరు తమ్ముడట. అమ్మ చెప్పింది. ఆరాత్రి అమ్మ ఆయనకోసం మడికట్టుకుని వంటచేస్తుంటే చూస్తే అన్నపూర్ణకు ఏనక్షత్రంనుంచో చూస్తున్నట్టుగా కనిపించింది. నాన్నకోసం అమ్మ ఎప్పుడూ మడికట్టుకోదు.

భోజనాల దగ్గిర అన్నపూర్ణ పెళ్ళి విషయం వచ్చింది.

"ఇది అచ్చు మా అన్నపూర్ణక్కయే. దాన్ని అడక్కుండా ఏ సంబంధమూ చెయ్యకండి. మా అన్నపూర్ణమ్మ కిట్టాగే చిన్నప్పుడు మా నాన్న సంబంధం ఏదో చూస్తే చెప్పకుండా ఇంటినుంచి బయలుదేరిపోయింది" అన్నాడు జావామనిషి.

ఈ మాట వింటూంటే అన్నపూర్ణకు అమ్మమ్మమీద ఎక్కడలేని గౌరవమూ వచ్చింది. తన కిష్టంలేని సంబంధం చేస్తే తానుకూడా అమ్మమ్మలాగే ఇంట్లో నుంచి వెళ్ళిపోదామనుకుంది అన్నపూర్ణ.

ముద్రణ: కొడవటిగంటి కుటుంబరావు కథలు, 1960 -63 మధ్య?

జయా పబ్లికేషన్స్, విజయవాడ